

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Πώς έτιμωρεύσε τα κορίτσια του.— Τό «ξύλο».— Τί έπρεπε να λέγεται στο τραπέζι.— Ο γάμος, τὰ κλειδιά και ή σκούπα.— Γαβριλίδης και Μερκούρης.— Οί περίκατοι του.— Ο «Εθνικός κομι-βοαγιαζίρ», κλπ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η διαταγή του Γαβριηλίδη ήταν νόμος. Μι’ ήμερα φεύγων από το σπίτι του, ειπε στην μητέρα του, ότι τὰ κορίτσια του τὸ απόγευμα «να μή βγούν έξω». Τὸ απόγευμα όμως ήλθαν κάτι φίλες τῶν κοριτσιῶν, καταφέρουσαν τήν γιαγιά τους και τις πέρνονε μαζί περίκατο. Τὸ βράδυ, σάν γύρισε ο Γαβριηλίδης, ρώτησε τήν μητέρα του :

— «Νεοκαρού», βγήκαν τὰ «θηρία» δῶς ;

«Θηρία» ἀποκαλοῦσε τὰ κορίτσια του... χαιδευτικά.

— Ναί, τὸ ἀπήνητησεν ή μητέρα του δειλό.

Συναφρωθήη, σάν βαρυσυννεφιασιένος οὐρανόσ, και δέν ειπε τίποτε.

‘Η σκηνη αὐτή εγινεν εις τήν Κηφισιάν, όπου έμεναν παραθερίζοντες. Τήν άλλην ήμέρα, πού ήθαν τὰ κορίτσια του στο σχολείο στην ‘Αθήνα, σ’ ένα διάλειμμα βλέπουν να στέκη ένα κάρρο έξω από τὸ σχολείο τους, και να εινε φορτωμένα τὰ

κορββάτια τους και τὰ μπασούλα τους από τήν Κηφισιά.

‘Ο Γαβριηλίδης, χωρίς να τὸς ειπή τίποτε, πρωί-πρωί, κατέβηκεν από τήν Κηφισιάν, πήγε και συνεννοήθηκε με τήν Διευθυντριαν του Παθναγωγείου—Σχολείου τότε Κεχαγιά, πρώην Τριανταφυλλίδου—έστειλεν άνθρωπον στην Κηφισιά και παρέλαβε τὰ πράγματά τους, και τις ενέγραψε στο Σχολείο εσωτερικέσ.

‘Εκει δέ τις άφησε, έτσι κλεισιένες, δυὸ χρόνια !..

‘Απηχθάνετο τὸ «ξύλο».

Δέν μπορούσε να έννοση πὸς εὐρίσκοντο άνθρωποι να κτυπῶν άλλους ανθρώπουσ, και πὸς ὑπάρχον άνθρωποι να ανέχονται να δέρνεται από άλλουσ ανθρώπουσ.

Γιά τούτο μισούσε τισ ἀξιαματικουσ και τουσ χοροφύλακασ.

Μιά φορά πού έμαθεν ότι ή διδασκάλισσα, εκτύπησε έστω και ελαφρά, τήν μικρή του κόρη, τήν απέσυρεν άμέσωσ από εκείνο τὸ σχολείο.

Στὸ τραπέζι δέν επέτρεπε,κατὰ τήν διάρχεια του φαγητοῦ, κουβέντες σοβαρέσ,λυπτερέσ και πρὸ πάντων κουβέντες για πολιτικά.

‘Όταν τὸν ρωτούσε κανείσ, για τίποτε πολιτικό, εκείνοσ ἀπαντούσε :

— Αὐτέσ δέν εινε ἐπιτραπέζιεσ ὁμιλίεσ, ἐμποδίζουσαν τήν χώνευσι. Μίληστε για κολοκύθια, φασόλια, μακαρόνια, πῆτε και τις χειρότερεσ ήλιθιότητεσ, αλλά λέξι για πολιτικά !..

Για τὸν Γαβριηλίδη ή καλλιτέρα «κόρη» για τή χώνευσι, για τή άνθηράν πάντα νεότητα, ήταν τὸ γέλιο.

Κατὰ τῶν ‘Ελλήνων ειχε τὸ μεγάλο του παράκονο, ότι εινε ένας καὶ πὸς δέν γελάει. Και πολλάκις έλεγε :

— ‘Αλλοίμονο από τή φυλή, πού ειν τὰ μούτρα της άγέλαστα, σάν τὸ στυμένο τὸ κωδώνι.

Οί οικείοι του, ότι άστειο άκουγαν και μάθαιναν, τὸ φυλάγαν για να τὸ τὸ πῶνε στο τραπέζι. Τοῦ έκαναν δέ και γελιογραφίεσ και τις εστῆσαν εμπρὸσ του σάν καθότανε να φάη !

Τότε δέ ἀντηχοῦσαν τὰ βροντερά, σκαστι του γέλιοα, πού έμοιαζαν σάν πλήθουσ ὀλοκλήρου καχχασιμοί.

Τρία πράγματα άφορίζεν ο Γαβριηλίδης και τὰ ειχε πάντοτε, ὡσ έπωδόν :

— ‘Ανάθεμά τα, έλεγε, τὸν γάμον, τὰ κλειδιά και τήν...σκούπα.

Δέν έννοουσε να εχη κλειδωμένο

τίποτε !

Πρὸ πάντων δέ ἀπεχθανότανε τισ σκούπεσ και ιδίωσ τὸ ‘Ελληνικό τὸ σκούπισμα, πού σηκῶνουν τή σκόνη από τὸ πάτωμα, με τὸ σκούπισμα πού κανουν, και τήν ανεβάζουσαν επάνω εις τὰ έπιπλα, τὰ σκεῦη και τή μητή τους.

‘Αντι σκούπισματοσ προτιμοῦσε τὸ κατάβρεγμα.

Ειχε δέ ένα καταβρεχτήρη και κατάβρεχε μόνοσ του τὸ πάτωμα ακόμα και όταν αὐτὸ ήτανε ... παρκέτο.

Στὸ τραπέζι του ήταν πολὺ φιλόκαλοσ. Τὰ σερίτσια του καφέ τὰ ειχε πάντα άσημνια.

‘Όταν δέ καθότανε να φάη, ήθελε να βλέπη εμπρὸσ του φρούτα και γαλακτερά, κρέμεσ και μουχλεμπα, και άφθονα λουλούδια.

Τὸ κειὸ άγαπητὸ του πιωτο, ήτανε τὸ τίλιο. — Τὸ έβραζε μόνοσ του, και ειχε ένα άσημένο «μινέττο,μπρίκι και δλα τὰ άξεσσουάρ.

Τὸν Μερκούρη τὸν ελάτρευε, αλλά μιὰ περίοδοσ του έστῆσε ένα πόλεμο άγριο, πού άνόγκασε τὸν τότε Διμαρχο τῶν ‘Αθηναίων, να ζητήση να τὸν μαλακώση λίγο.

Τοῦ παρηγγειλε λοιπόν, με ένα κοινό τους φίλο :

— Γιατί με πολεμάει ; Μήπωσ θέλει λεπτὰ ; Να τὸ δώσω δσα θέλει !

‘Ο Γαβριηλίδης του άπήνητησεν :

— Είπατέ του ότι λεπτὰ δέν θέλουμε, διότι ζοῦμε με πενήνια λεπτὰ τήν ήμέραν. ‘Εκείνο πού θέλουμε εινε τὰ νερά της θάλασσασ (ήταν τότε στην ‘Αθήνα τὸ ζήτημα, του θαλασσιού καταβρέγματοσ). Τὰ φέρνει; Είμεθα φίλοσ του !

‘Εγράφαμε και άλλοτε για τισ ιδιοτροπίεσ του, να γυρίζη ξεκόλητοσ στη χλόη τῶν άγρῶν, ξεσοκούφατοσ, ξεστήθωτοσ κάτω από τὸν ήλιο, και άδων τὰ περιεργα και αυτοσχέδια τραγούδια του, τὰ χωρις ρυθμό και λέξεισ, τὰ γεμάτα κραυγέσ και μυκηθμοῦσ.

Μιά φορά πού έμενε εις τήν Κηφισιάν, ή κόρες του ειχαν βγῆ περίκατο κατὰ τὸ Κεφαλάρι με τις Διδεσ Φιλαδελφέωσ, τήν κ. Μομφεράτου και άλλεσ. Σέ λίγο προσετέθη εις τήν παρέαν και ένας γέρον, πού έκαυατό πὸς εινε μέγασ ιεροκόποσ. ‘Ο Γαβριηλίδης ειχε προσηγηθεί. Σέ λίγο και ο γέροσ ἀπεχωρισθη από τήν συντροφιά, για να τρέξη λίγο και αὐτόσ στο ὑπείθερο.

Δέν πέρασαν μερικά λεπτά και τὸν βλέπουν να γυρίζη έντρομον και ταραγμένο.

— Καλέ τί πάθατε ; Μήπωσ σῶσ ριχτήκαν τσοπανόσκυλο ;

— ‘Όχι, άπήνητησεν εκείνοσ, ειδα εδῶ παραπέρα ένα τρελλόν με άνοιχτά τὰ στήθια, πού μουγκρίζει, και φοβήθηκα και γύρισα. Τὰ κορίτσια ήνόησαν περι τ.νοσ πρόκειτο αλλά δέν ειπαν τίποτε.

Τὸ βράδυ σάν κάθησαν να φῶνε, τὸ ειπαν στὸν πατέρα τους.

— Τὸ ξέρω, τὸσ άπήνητησε. Τὸν ειδα μαζί σῶσ και έπειδή φαντάσθηκα πὸς θα ήταν ὀχληρόσ και θα μου ήμποδισε τή φύσι και τήν έξοχη τὸ παρακάμα λίγο για να φοβηθῆ και να μή με πλησιάση.

Τὸν Σπύρο Μαρτσούκα τὸν ἀποκαλοῦσε ‘Εθνικόν κομι — βοαγιαζίρ.

‘Όταν πρωτοήρθα από τήν πατρίδα μου, εις τήν ‘Αθήνα, έφερα μαζί μου και ελάδεισ πυρετούσ, ένα από τὰ μοναδικὰ προϊόντα τῶν Νεοελλήνων.

Μή έχων εμπιστοσύνην εις τοῦσ άλλουσ ιατροῦσ, μου έδωκε μιὰ συστατικῆν έπιστολήν, για τὸν Χριστομάνο, τὸν ὀποιον θεωροῦσε για κορυφή έπιστημονική.

Στὸ γράμμα εκείνο, θυμάμαι ότι εγραφε :

Φίλατε,

Σοῦ συνιστῶ τὸν κ. Τάδε κ. λ. π.

Παρισιανίζοντα Ρευμελιώτην.

«Θερμαίνεται»

‘Ο σὸς Γαβριηλίδησ.

‘Η λέξι «θερμαίνομαι» του ειχε κάμει έντύπωσι. Δέν έξρωδιατί; Πέρασε κάμποσοσ καιρόσ καιπήγα στο Παρίσι, όπου ήμεινα μήνεσ άρκετούσ.

‘Εκει οί πυρετοί μου κόπηκαν. Σάν ξαναγύρισα όμως στην ‘Ελλάδα με ξαναόρισαν δριμύτεροι.

Πάξιν ο Γαβριηλίδης θέλησε να με στείλη εις τὸν Χριστομάνον,έχων πεποιθήσην ότι εινε ο μόνος πού μπορεί για να τὸσ κόψη. Μοῦ έδωσε πάλι μιὰ συστατικῆ έπιστολή, άλλέωσ τῶρα διατυπωμένη :

«Φίλατε,

Σῶσ συνιστῶν τὸν κ. Τάδε κλπ. Ρευμελιωτίζοντα Παρισιάνον

‘Ο σὸς Γαβριηλίδησ

(‘Ακολουθεί)

